

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.869 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 maart 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 mei 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart op 21 juni 2004 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 22 juni 2004 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde afgegeven.

Op 30 juni 2004 vraagt verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 2 juli 2004 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats genomen. Tegen deze beslissing dient verzoeker een verzoek tot invrijheidstelling in bij de raadkamer te Luik.

Op 2 juli 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Door verzoeker wordt een dringend beroep ingesteld tegen voormelde beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 9 juli 2004 legt de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Luik de vrijlating van verzoeker op.

De Commissaris-generaal neemt op 20 mei 2005 een bevestigde beslissing van weigering van verblijf.

Verzoeker keert terug naar zijn land van herkomst, doch beslist op 23 november 2005 terug naar België te reizen.

Op 24 november 2005 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Bij beslissing van 9 januari 2006 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken wordt aan verzoeker het verblijf geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Commissaris-generaal neemt op 13 februari 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 16 maart 2006 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 13 februari 2006.

Op 22 februari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd als Vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 28 maart 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 24.06.2004 in België heeft verbleven en er sinds 24.11.2005 ononderbroken verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse en Franse lessen gevolgd heeft, een cursus socio-culturele oriëntatie en een module mobiliteit heeft gevolgd, werkwilig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleef, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Wat

betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 23.05.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 24.05.2005. Vervolgens diende betrokkene een tweede asielaanvraag in op 24.11.2005, die werd afgesloten op 15.02.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 16.02.2006. Het eventuele verblijf van betrokkene in België tussen beide asielprocedures vond plaats op illegale wijze.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk 11 maanden voor de eerste procedure en iets meer dan twee maanden en twee weken voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest om geïmigreerd te worden door het Armeense regime omwille van het feit dat hij gekend zou zijn als politiek opposant, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen bewijs voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien kan betrokkene zich steeds laten vertegenwoordigen door zijn raadsman."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van art.4 en art.2 §1 het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995."

Volgens verzoeker is attaché D.B.K. die de bestreden beslissing genomen heeft, geen titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Hij stelt dat geen enkel koninklijk besluit regelt dat een attaché een gemachtigde is die de nodige bevoegdheid heeft.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel (K.B. van 2 oktober 1937) voorziet dat de Rijksambtenaren benoemd werden in graden waarvan de hiërarchie vier niveaus omvatte, namelijk niveau 1, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C, en D. Niveau 1 omvatte vijf rangen die als volgt genummerd waren: 10, 13, 15, 16 en 17. Rang 10 was de laagste rang binnen niveau 1.

Overeenkomstig het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: M.B. van 17 mei 1995) zijn de beambten van Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is, de gemachtigden van de minister van Binnenlandse Zaken om een beslissing inzake artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt immers uit artikel 4 en artikel 2 M.B. van 17 mei 1995.

Artikel 4 M.B. van 17 mei 1995 bepaalt:

“Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § § 1 en 3, 51/6, 51/7, 51/8, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, §1.”

Artikel 2 § 1 van voormeld ministerieel besluit bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van artikel 7, tweede tot vierde lid, artikel 25, vierde lid, artikel 27, eerste en derde lid, en artikel 29, tweede lid van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is.”

Door artikel 3 van het K.B. van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel (hierna: het K.B. van 4 augustus 2004) werd het artikel 3 van het K.B. van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 26 september 1994 en 5 september 2002, als volgt vervangen:

“Art. 3. § 1. De hiërarchische structuur van de federale overheidsdiensten wordt in vier niveaus verdeeld, namelijk niveau A, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C en D .
Het niveau wordt bepaald volgens de kwalificatie van de opleiding en de geschiktheid waarvan blijkt moet worden gegeven om een betrekking te bekleden.
§ 2. Het niveau A bevat vijf klassen, genummerd van A1 tot A5 die de hoogste is.
Een klasse groepeert de functies van vergelijkbare complexiteit, technische expertise en verantwoordelijkheden.
De functie wijst het geheel van taken en verantwoordelijkheden aan die een rijksambtenaar op zich dient te nemen.
§ 3. Het niveau A is onderverdeeld in vakrichtingen door Ons vastgesteld op voorstel van de minister die de ambtenarenzaken onder zijn bevoegdheid heeft.
Onder vakrichting moet worden verstaan een groep van functies die tot een gelijkaardig expertisedomein behoren.
Elke vakrichting kan vijf vakklassen bevatten. De eerste vakklasse kan klasse A1 of klasse A2 zijn.
Onder vakklasse moet worden verstaan een klasse binnen een vakrichting.
§4. In niveau A, worden de rijksambtenaren in een vakklasse benoemd.
§ 5. In de niveaus B, C en D, worden de rijksambtenaren in graden benoemd.
De graad is de titel die de ambtenaar machtigt tot het bekleden van een van de betrekkingen welke met die graad overeenstemmen.
§ 6. Binnen elk van de niveaus B, C en D, worden de graden « gelijkwaardige graden » genoemd.”

Vanaf 1 december 2004 kregen alle ambtenaren van niveau 1 een classificatie in een van de vijf klassen van niveau A. Bijgevolg diende een aantal artikelen in wetten en Koninklijke besluiten aangepast te worden om rekening te houden met de vervanging van niveau 1 door

niveau A en met de schrapping van het begrip 'rang'. Zo bepaalt onder meer artikel 4 § 1 K.B. van 4 augustus 2004 dat "De ambtenaren benoemd in de klassen A1 of A2 dragen de titel van attaché". De vroegere rangen 10 kregen dan de titel van attaché.

Bijgevolg dient het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, samengelezen te worden met het K.B. van 4 augustus 2004. Uit het samenlezen van het M.B. van 17 mei 1995 en het voormeld K.B. van 4 augustus 2004 blijkt dat de ambtenaren van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn de beslissingen op grond van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt eveneens uit de rechtspraak van de Raad van State: *"Overwegende dat artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995, gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende bevoegdheidsdelegatie van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn inzake artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat dit besluit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 5 juli 1995; dat hieruit blijkt dat de ambtenaren van de dienst Vreemdelingenzaken van niveau A gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet;"* (RvS 12 juni 2006, nr. 159.913). Tevens wordt dit ook bevestigd in de cassatierechtspraak van de Raad van State (RvS 11 juni 2008, nr. 2814 (c)).

Verzoeker betwist niet dat D.B.K. een ambtenaar is van Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op zijn titel "attaché", is hij een ambtenaar van niveau A en is hij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen. Het door verweerder neergelegde attest van de waarnemend adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat niet door verzoeker wordt betwist, toont eveneens aan dat D.B.K. als attaché tewerkgesteld is bij Dienst Vreemdelingenzaken op de Dienst "artikel 9, derde lid humanitair" en dat hij ingevolge het ministerieel besluit van 17 mei 1995, gemachtigd is om de bestreden beslissing te nemen. Derhalve wordt geen schending van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet of van de artikelen 4 en 2 § 1 M.B. van 17 mei 1995 aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet, de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede de schending van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de motivering deels onjuist en niet afdoende is. Verzoeker stelt dat Dienst Vreemdelingenzaken de plicht heeft een mogelijke schending van artikel 3 EVRM te weren. Het feit dat het Commissariaat een asielaanvraag afwijst, doet niets af aan de plicht om over te gaan tot een degelijk onderzoek. Verzoeker stelt dat artikel 3 EVRM op zijn minst dient vermeld te worden in de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9 3de lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk

punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

- Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verweerder aldus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoeker volgend ontvankelijkheidselement ingeroepen:

- *De onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Te dien einde verwijst verzoeker naar zijn vluchtverhaal*

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“betrokkene beweert dat hij vreest om geïdoleerd te worden door het Armeense regime omwille van het feit dat hij gekend zou zijn als politiek opposant, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties . De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen –die als ongeloofwaardig werden bevonden –in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden”

Uit dit deel van de motivering blijkt dat verweerder de onmogelijkheid van verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, wat aldus overeenstemt met een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, wel degelijk onderzocht heeft en zich bovendien niet enkel beperkt heeft te verwijzen naar het asielrelaas van verzoeker. Waar verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing minstens melding had moeten maken van artikel 3 EVRM wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 3 EVRM evenwel een dergelijke formele motiveringsplicht omvatten, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.